

вишь. Азъ се отправихъ къмъ едно отъ любимитѣ чувства на младежкѣтъ: честъта, и нѣкои може-би ще ме укорѣтъ за гдѣто благоприятствувамъ на гордостъта въ младежеството. Исповѣдвамъ си, че по малко се страхувамъ за младостъта отъ високомѣрието отъ *колкото отъ подлостъта; не се страхувамъ отъ прѣвъзнасянието, а отъ това което унижава.* Времето ще убие гордостъта на младежкѣтъ, и животътъ скоро ще дойде да прѣсѣче крилѣтъ на *щеславнитѣ надѣжди*; обаче, нечестивитѣ характери не се въздигатъ. Ние всякога можемъ да окастримъ буйното дърво, но когато червейтъ влѣзе въ сърдцето му, дървото е загубено за всѣгда.
